

Arrest

nr. 97 828 van 25 februari 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 22 juni 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 mei 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 november 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 januari 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. VAN DER HASSELT loco advocaat P. ROELS en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bezit u de Iraakse nationaliteit en bent u op 12 februari 1971 geboren in Sadr City, Bagdad. U bent opgegroeid in Sadr City met uw ouders, uw drie broers en drie zussen. U heeft zich in 1999 aangesloten bij de Baathpartij. Na twee jaar had u de graad van 'Adou' (volwaardig lid) bereikt. Deze promotie zou volledig op basis van anciënniteit gebeurd zijn. U heeft gewerkt als chauffeur van K.(...) M.(...). Hij bekleedde de graad van 'adou faraa' en was verantwoordelijk voor acht sectoren in Sadr City en dit van januari 2000 tot september 2000. Vervolgens kwam u in dienst van

A.(...) K.(...) van september 2000 tot oktober 2000. Deze man bezat ook de graad van 'adou faraa' en was eveneens verantwoordelijk voor acht sectoren in Sadr City. Tot slot werkte u als chauffeur van dokter N.(...) H.(...), nogmaals iemand in de graad van 'adou faraa' en tevens assistent van de rector aan de faculteit van economie. U was zijn chauffeur van oktober 2002 tot aan de val van het regime van Saddam Hoessein in april 2003.

In augustus 2003 reed u met uw vriend in de auto toen u beschoten werd door S.(...) B.(...) en H.(...) A.(...). Deze twee mannen werkten voor de militia 'Jeish el Mehdi' en waren op zoek naar mensen als u om ze te vermoorden.

De tweede keer dat u benaderd werd, was in december 2003. U had de gewoonte om bij zonsondergang naar het aangrenzende huis van uw grootvader te gaan. Toen u het huis wou verlaten heeft uw broer u terug naar binnen geduwd. Hij vertelde dat er vier mensen in een auto u aan het opwachten waren, waaronder S.(...) en H.(...).

Vijf dagen later wou u een paspoort aanvragen. Uw vrienden kwamen u ophalen om u te vergezellen, toen die twee personen, S.(...) en H.(...), u wederom opwachtten in de straat. U heeft sindsdien uw huis in Sadr City niet meer verlaten tot april 2004.

Op 26 april 2004 heeft u Irak verlaten en bent u naar Syrië getrokken. U vestigde zich in Damascus in de wijk Sayda Zeinab. U bleef in Syrië tot 28 december 2007. In tussentijd zouden er mannen aan uw burens in Bagdad gevraagd hebben waar u was. Op 28 december 2007 zette u koers richting Turkije, waar u een maand verbleven heeft. In januari 2008 bent u vertrokken naar Griekenland. U woonde en werkte gedurende drie jaar in Athene. In mei of augustus 2011 zouden er nogmaals mannen aan uw burens gevraagd hebben waar u was. Wegens een tekort aan financiële middelen bent u op 28 september 2011 illegaal met de vrachtwagen naar België gereisd. U bent in België aangekomen op 3 oktober 2011, waar u dezelfde dag asiel heeft aangevraagd.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u volgende originele documenten neer: een document van het UNHCR waarin u als vluchteling erkend wordt, een identiteitskaart, een woonstkaart en een nationaliteitsbewijs. U legt ook een kopie neer van een bewijs van tewerkstelling als chauffeur bij A.(...).

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u daadwerkelijk een gegronde vrees voor persoonlijke en systematische vervolging hoeft te koesteren zoals bedoeld in de vluchtelingenconventie of een reëel risico hoeft te lopen op ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van de subsidiaire bescherming en dit omwille van volgende redenen.

Uit uw verklaringen blijkt dat u een vrees koestert in Irak omwille van uw werkzaamheden als chauffeur voor leden van de Baathpartij (CGVS p.12). U deed dit werk van 2000 tot aan de val in 2003 (CGVS p.10). U heeft op 26 april 2004 Irak verlaten en bent sindsdien nooit meer teruggekeerd (CGVS p.10-p.11). Buiten sporadisch telefonisch contact met uw ouders heeft u alle banden met Irak verbroken, zo zegt u (CGVS p.4). U stelt dat u nog steeds een ernstige vrees voor vervolging koestert omwille van uw werkzaamheden als chauffeur. Gevraagd naar aanwijzingen op basis waarvan u deze vrees kan hardmaken, blijft u evenwel in gebreke.

U ondervond in 2003 problemen met twee personen, namelijk S.(...) N.(...) B.(...) (de broer van een van uw beste vrienden) en H.(...) A.(...). Deze twee mannen zouden destijds tot Jeish el Mehdi behoord hebben en nu tot Asaeb el Haq (CGVS p.12). In 2003 zouden ze u drie maal belaagd hebben (CGVS p.12). Ze zouden in dezelfde sector als u gewoond hebben in Sadr City (CGVS p.12). Na december 2003 bent u niet meer in aanvaring gekomen met deze twee mensen. U beweerde dat ze, ondanks het feit dat u altijd thuis was, het huis niet konden binnenkomen (CGVS p.13). Ze hebben het zelfs niet geprobeerd (CGVS p.13). Uw verklaring hiervoor is dat ze toen niet zoveel macht hadden als nu (CGVS p.13). Dat u nog vier maanden in uw huis kon blijven wonen in een gebied dat als de machtsbasis van de sadristen kan worden beschouwd, mag zeer ernstig verbazen, temeer in die periode vele aanvallen op Baathisten en hun eigendommen plaatsvonden. Ook na uw vertrek is er nooit een inval gebeurd bij u thuis in Sadr City, zelfs al hadden de militias, zo verklaart u, dan wel veel macht (CGVS p.13). Bovendien heeft niemand van uw familie nog contact of problemen gehad met hen in de afgelopen acht jaar (CGVS p.19 – p.15). U maakt het dan ook weinig aannemelijk dat deze mensen u vooralsnog zouden viseren.

Wat betreft de aanwijzingen dat u nog geviseerd zou worden na uw vertrek uit Irak op 26 april 2004 bleef u bovendien erg vaag en antwoordde u niet consistent. Zo zou er nog door onbekenden bij uw burens navraag gebeurd zijn naar uw verblijfplaats (CGVS p.14). De timing van de zoekacties kan u echter niet consistent verhalen. Zo repliceerde u op de vraag wanneer de mensen op zoek waren naar u: "Dat weet ik niet" (CGVS p.13). Na herhaling van de vraag stelt u dat ze tot vijf maanden geleden nog op zoek waren naar u (CGVS p.13), of nog "verschillende keren in verschillende periodes" (CGVS p.14). Uw meest concrete antwoord op deze vraag bleek: "in 2005-2006" en de laatste keer zou acht

maanden geleden zijn geweest (CGVS p.15). Dat u bijgevolg voortdurend wijzigende en weinig consistente verklaringen aflegt, mag verbazen. Het enige wat bovendien aan uw burens gevraagd werd, is of ze u nog gezien hebben (CGVS p.14-p.16). Er werd nooit tegen uw burens gezegd waarom ze op naar u op zoek waren (CGVS p.17). U gaat er zelf vanuit dat het omwille van uw werkzaamheden voor de Baathpartij was (CGVS p.16), maar ook deze stelling is hypothetisch.

Wat betreft de identiteit van de mensen die u zouden zoeken, spreekt u zichzelf eveneens tegen. U denkt dat het militieleden waren (CGVS p.14). Gevraagd of het altijd dezelfde mensen waren, antwoordde u: "Neen, altijd verschillende"(CGVS p.14). U weet niet wie ze zijn (CGVS p.15). Het zouden wel mensen van buiten de wijk zijn (CGVS p.16). U voegt er evenwel bij dat het gemaskerde mensen waren (CGVS p.16). Hoe men dan tot de vaststelling kon komen dat deze de personen niet uit de wijk afkomstig waren, is zeer de vraag. Geconfronteerd met deze vaststelling geeft u toe dat het hypothetisch is en u niet honderd procent zeker bent (CGVS p.16).

Ook de manier waarop de zoekactie gevoerd werd doet twijfel rijzen over de geloofwaardigheid ervan. De personen zouden telkens bij uw burens gaan aanbellen zijn (CGVS p.14). Er werd nooit geïnformeerd bij uw zussen (CGVS p.16), noch werden uw broers omwille van u op straat aangesproken (CGVS p.16). Gevraagd waarom er niet bij u thuis gebeld werd en geïnformeerd naar u, gaf u te kennen dat niemand zich in de problemen wou brengen door bij u thuis te bellen. Ze zouden bang zijn dat er stammenconflicten zouden ontstaan (CGVS p.15). Uw familie zou namelijk veel macht hebben in de wijk en als de beller bij jullie binnen zou komen, zou hij niet meer buiten zijn gekomen, zo zegt u (CGVS p.17). Zowel de ooms langs moederskant als de sheikh van uw stam woonden in uw straat (CGVS p.17). Ook deze gegevens spreken de gegrondheid van uw vrees voor vervolging tegen.

Verder is het opmerkelijk dat uw familieleden nog steeds in Sadr City woonachtig zijn (CGVS p.4-5). Indien u werkelijk geïmigreerd wordt omwille van uw banden met het vroegere Baathregime, kan aangenomen worden dat uw familieleden in deze wijk eveneens tal van problemen zouden hebben gekend en het moeilijk zou zijn voor hen om zich in deze uitgesproken sjiiitische wijk te blijven vestigen.

Dat u werkelijk op ernstige wijze zou worden geïmigreerd bij terugkeer naar Irak kan betwijfeld worden. U zou enkel als chauffeur gewerkt hebben in Sadr City en zou amper activiteiten hebben gehad voor de Baathpartij. U zou nooit rapporten geschreven hebben over medeburgers, zou slechts sporadisch Baath-vergaderingen hebben bijgewoond (CGVS p.6), zou puur op anciënniteit in enkele jaren tijd tot de graad van Oudo (volwaardig lid) zijn opgeklommen (CGVS p.5-6-8) en hamert erop dat u enkel en alleen als chauffeur gewerkt hebt ("Ik zweer het", CGVS p.20). U geeft zelf aan dat de milities in regel op zoek gaan naar grote leiders, naar mensen die vroeger een hoge functie hadden. "Waarom zouden ze zich bezig houden met iemand als mij. Ik heb enkel problemen gehad met die twee mannen (S.(...) en H.(...)), niet met iemand anders", zo zegt u (CGVS p.18). Dat u, als chauffeur, in geval van terugkeer naar Irak zou worden vervolgd, maakt u dan ook niet aannemelijk.

Omwille van voorgaande vaststellingen dient te worden besloten dat u uw vrees voor vervolging niet aannemelijk heeft gemaakt. De vluchtelingenstatus kan u dan ook niet toegekend worden.

De door u neergelegde documenten veranderen deze appreciatie niet: uw nationaliteitsbewijs en identiteitskaart bevestigen samen met uw verklaringen dat u uit Bagdad afkomstig bent wat in deze appreciatie niet betwist wordt. Inzake het bewijs dat u als vluchteling erkend bent door UNHCR dient te worden gesteld dat dit op prima facie basis gebeurde, zoals het UNHCR reeds herhaaldelijk publiek aanhaalde, en hieraan geen toetsing van uw individuele asielmotieven voorafging. Het bewijs van tewerkstelling is een kopie die geen enkele bewijswaarde heeft.

Naast de beoordeling van uw asielaanvraag in het licht van de criteria van de Vluchtelingenconventie, dient te worden onderzocht of u een risico in de zin van art. 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet loopt en u op die basis in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Bagdad in Centraal-Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in Bagdad te worden beoordeeld.

De veiligheidssituatie in Centraal-Irak en meer bepaald in Bagdad wordt continu opgevolgd. Uit grondige en uitgebreide research en op basis van een analyse van de beschikbare en geraadpleegde bronnen en literatuur door CEDOCA blijkt enerzijds dat de veiligheidssituatie de voorbije jaren merkbaar verbeterd is en anderzijds dat het voorkomend geweld in regel eerder gericht wordt tegen bepaalde groepen. Bij zware bomaanslagen werden vooral de Amerikaanse (tot einde 2011) en de Iraakse veiligheidsstroepen en overheid geïmigreerd. Ook de sjiiitische pelgrims en religieuze minderheden werden slachtoffer van doelgerichte aanslagen. Het doelgericht geweld tegen bepaalde individuen richtte zich op hogere profielen nl. politieke leiders, overheidsambtenaren van hoge rang, rechters en leiders van de Iraakse veiligheidsdiensten (zie bijgevoegde SRB "De actuele veiligheidssituatie in Centraal-Irak- Bagdad dd. 5 januari 2012).

De algemene veiligheidssituatie in Irak is verbeterd en de daling van het aantal burger-slachtoffers, een trend die zich vooral heel duidelijk vanaf mei 2008 aftekende, bleef doorgaan in 2009 en in 2010. In 2011 stagneerde de situatie.

De laatste Amerikaanse troepen hebben op 18 december 2011 het Iraaks grondgebied verlaten. Sinds het vertrek van deze Amerikaanse troepen werden o.a. in Bagdad enkele zware aanslagen gepleegd. Deze aanslagen volgen in regel hetzelfde patroon als voorheen en zijn in regel ook eerder gericht van aard. Bij uitzondering werden enkele recente aanslagen ook willekeurig op burgers gepleegd doch dit doet geenszins afbreuk aan de actuele vaststelling dat het geweld in regel gericht wordt tegen bepaalde specifieke groepen en individuen. Actueel zijn er dan ook geen redenen om enkel en alleen omwille van de algemene veiligheidssituatie in Bagdad subsidiaire bescherming toe te kennen.

Hoewel de veiligheidssituatie in Centraal-Irak en meer bepaald in Bagdad nog steeds problematisch is, is er actueel geen sprake meer van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in Irak en meer bepaald in Bagdad dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid in Bagdad aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2,c van de vreemdelingenwet. Uit de analyse van de veiligheidssituatie in Bagdad blijkt dat er zware aanslagen worden gepleegd doch dit is geen situatie van "open combat". De veiligheidssituatie is reeds enkele jaren verbeterd en er is een afname van het geweld in de stad. Bagdad lijdt wel onder de aanslagen die in regel worden gericht tegen bepaalde risicogroepen o.a. leger, politie, ambtenaren, christenen, sjiietische pelgrims en leden van de Sahwa. Er wordt echter actueel geen melding gemaakt van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten tussen opstandelingen enerzijds en de overheidstroepen anderzijds. Het geweld in Bagdad is niet aanhoudend en de impact ervan op het leven van de gewone Iraakse burger is eerder beperkt.

Uit een analyse van het asielbeleid van andere Europese landen (Duitsland, het Verenigd Koninkrijk, Zweden, Denemarken, Nederland) blijkt overigens dat ze actueel geen beschermingsstatus meer toekennen op basis van de algemene veiligheidssituatie in Irak en dat ze de asielaanvragen op individuele basis beoordelen.

U bracht zelf geen elementen aan die een ander licht werpen op bovenvermelde evaluatie van de veiligheidssituatie in de stad Bagdad, vanwaar u verklaart afkomstig te zijn.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hoger vermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers uit Bagdad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers uit Bagdad aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van het recht van verdediging door een gebrek, onduidelijkheid en dubbelzinnigheid in de motivering van de beslissing, van artikel 62 van de vreemdelingenwet en van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen. Verzoeker stelt vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de asielaanvraag van verzoeker als ongegrond afwijst op basis van beweringen die niet aannemelijk zouden zijn en omissies omtrent bepaalde feiten die de geloofwaardigheid van zijn relaas in het gedrang zouden brengen. Verzoeker stelt echter dat uit zijn verklaringen voldoende duidelijk gebleken is dat hij voldoende redenen had en heeft om te vermoeden dat zijn leven en vrijheid in gevaar is in zijn land van herkomst. Verzoeker wijst erop dat ook het bewijzen van een gegronde vrees vaak een moeilijke zaak is, gelet op het wantrouwen van asielzoekers tegenover administratieve beslissingen in eigen land dat ze vaak meenemen naar de asielinstanties in de landen waar ze terecht komen. Ook verzoeker heeft die vrees meegenomen. Verzoeker is van mening dat hij veel informatie heeft verstrekt en elke vraag gedetailleerd heeft trachten te beantwoorden. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen toont met haar tendentieuze weergave van de feiten slechts zijn onwil om een waarheidsgetrouw beeld te vormen van de concrete situatie waarin verzoeker zich bevond. Verzoeker vraagt zich af in welke mate er sprake kan zijn van een degelijk onderzoek ten gronde als men zomaar elke verklaring van verzoeker als vaag en weinig aannemelijk bestempeld. Verzoeker is van mening dat er rekening dient gehouden te worden met de feitelijke situatie in zijn land van herkomst.

Verzoeker is een voormalig lid van de Baathpartij en in Irak vergeet men niet snel en vergeeft men nog minder. Als voormalig lid van de Baathpartij is men hem nog altijd aan het zoeken om hem een gepaste straf te geven. Het is volstrekt normaal dat verzoeker zijn belagers niet kent en het doet er niet toe of verzoeker slechts chauffeur was en geen belangrijk figuur binnen de partij. Verzoeker is Baathist en dit is een etiket waar hij niet meer van af geraakt. Er moet ook rekening gehouden worden met het feit dat verzoeker door de UNHCR als vluchteling erkend werd. De UNHCR had hier gegronde redenen voor en het Commissariaat-generaal houdt geen rekening met deze context. Verzoeker wijst er tevens op dat hij tijdens het interview werd aangemaand om dringend te antwoorden op vragen zonder uit te weiden. Overigens was verzoeker enorm zenuwachtig voor en tijdens het interview, hetgeen begrijpelijk is gelet op de enorme consequenties ervan. Verzoeker stelt dat voor zover er al sprake van vaagheid is kan deze in elk geval niet van die aard zijn om hem de hoedanigheid van vluchteling te weigeren, aangezien hij voldoende duidelijkheid heeft geschept omtrent zijn situatie. Geen van de argumenten van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen volstaat om te concluderen tot de ongegrondheid van verzoekers asielaanvraag en verzoeker begrijpt niet hoe zijn omvangrijke en zeer gedetailleerde verhaal kon worden herleid tot enkele details.

In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 33 van de Conventie van Genève van 8 juli 1951 met betrekking tot de status van vluchteling. De bestreden beslissing verplicht verzoeker de facto om naar Irak terug te keren. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen heeft zonder enig verder onderzoek de aanvraag van verzoeker afgewezen, hoewel er een reëel risico voor hem bestaat om bij een terugkeer naar zijn geboortestreek het slachtoffer te worden van wraak of afstraffing als voormalig Baathist. Deze vrees is begrijpelijk aangezien verzoeker tot op heden regelmatig berichten krijgt omtrent terreur en geweld in Bagdad, waardoor tot op heden slachtoffers vallen en de overheid geen bescherming kan bieden tegen de plaatselijke willekeur. Het Ministerie van Buitenlandse Zaken laat weten dat de veiligheidssituatie in Bagdad problematisch is en het er uiterst onveilig is door de vele aanslagen, ontvoeringen en banditisme.

In een derde middel voert verzoeker de schending aan van artikelen 2, 3 en 5 lid 1 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens. Bij een terugkeer naar Irak zal hij, onafgezien van het gevaar dat in Irak nog steeds bestaat, worden nagejaagd door de plaatselijke autoriteiten die op de hoogte zijn.

In een vierde middel voert verzoeker de schending aan van het redelijkheidsbeginsel. Verzoeker stelt dat hij zijn motieven om een asielaanvraag in te dienen steeds klaar en duidelijk heeft gesteld. Indien er een zorgvuldig onderzoek was voorafgegaan aan de bestreden beslissing, zou er nooit tot de weigering van de hoedanigheid van vluchteling zijn besloten. Verzoeker heeft de stellige indruk dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de zaken lijkt te willen manipuleren door doelbewust enkel te stellen dat de verschafte informatie weinig aannemelijk overkomt. Men kan zich dan ook terecht de vraag stellen in hoeverre de behandeling van een asiëldossier nog correct, objectief en rechtvaardig kan zijn.

Wat de subsidiaire bescherming betreft voert verzoeker een schending aan van het recht op verdediging door een gebrek, onduidelijkheid en dubbelzinnigheid in de motivering van de beslissing. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen stelt zelf dat de veiligheidssituatie in Centraal-Irak en meer bepaald Bagdad nog steeds problematisch is, maar is van mening dat er geen sprake is van een uitzonderlijke situatie. Verzoeker kan hier onmogelijk mee akkoord gaan en verwijst hiervoor naar een artikel van De Morgen en het reisadvies van het Ministerie van Buitenlandse Zaken. Hieruit blijkt volgens verzoeker dat de situatie in geheel Irak zeer onveilig is en het geenszins aangewezen is om er iemand naar toe te sturen. Wat men aan zijn eigen bevolking afraadt kan men onmogelijk opleggen aan iemand van een andere origine.

2.2. Verweerder betwist niet dat uit het door verzoeker neergelegde document van het UNHCR in Syrië blijkt dat verzoeker door het UNHCR in Syrië als vluchteling werd erkend. In de bestreden beslissing stelt verweerder omtrent deze erkenning *“dat dit op prima facie basis gebeurde, zoals het UNHCR reeds herhaaldelijk publiek aanhaalde”*. Uit het desbetreffende document kan niet worden afgeleid op basis waarvan verzoeker door het UNHCR als vluchteling zou zijn erkend.

De Raad stelt ook vast dat nergens uit het administratief dossier blijkt dat dit daadwerkelijk *“op prima facie basis gebeurde”* zoals door verweerder wordt voorgehouden. De Raad beschikt niet over de bevoegdheid om te onderzoeken op basis waarvan verzoeker door het UNHCR in Syrië als vluchteling werd erkend. Derhalve ontbreken de essentiële elementen zodat dat de Raad niet kan komen tot de in artikel 39/2 § 1, tweede lid, 1° van de vreemdelingenwet bedoelde bevestiging of hervorming

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 29 mei 2012 wordt vernietigd.

Artikel 2

De zaak wordt teruggezonden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftwintig februari tweeduizend dertien door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF